

העובד השכיר

בכפר לידסדלה חי איכר שכל צרותיו הצטברו בשנה אחת. אישתו וילדיו מתו וזמן קצר אחר כך עזב העובד השכיר היחידי שלו. כמה שלא חיפש לא הצליח למצוא שכיר מתאים במקומו. כשבא אביב וכל שכניו התחילו בחריש הוא לא יכול היה לעבד את אדמתו ולא ידע מה לעשות. הזמן התקצר והוא התחיל לאבד סבלנות. בסוף, ברגע של ייאוש אמר שישכור את האדם הראשון שיעבור באדמתו, יהיה זה מי שלא יהיה.

זמן קצר אחר כך הגיע לביתו אדם. האיכר פגש אותו בכניסה ושאל לאן הוא הולך או מה מחפש. והאיכר אמר שהוא עובד שכיר ושהוא מחפש עבודה.

"אני מחפש שכיר כזה, ואם נסכים על התנאים אקח אותך לעבודה. מה ברצונך לקבל עבור העבודה מהיום ועד יום גמר

הקציר?"

"רק תבואה, כשהיא יבשה, כמה שאוכל לשאת על גבי."

"מסכים" ענה האיכר והם כך סיכמו.

למחרת יצא האיכר עם השכיר החדש שלו והראה לו איזה שדות לחרוש. לפני שחזרו האיש החדש הלך ליער, הוריד שלוש יתדות ושם כל אחת מהן בראש החלקה עליה הצביע האיכר. אחר כך אמר "עכשיו אעשה את העבודה לבדי ולך אין מה יותר לדאוג." אחרי שאמר זאת חזר הביתה וישב שם כל היום ללא מעש. גם למחרת לא יצא לעבודה והתבטל כמו יום קודם. בסוף אמר לו האיכר שהגיע זמן לצאת לעבודה, כי האביב מתקדם והשכנים עשו כבר מחצית עבודה בשדותיהם. אך האיש אמר "לא, האדמות שלנו עוד לא מוכנות לכך."

"איך אתה יודע?"

"אני יודע זאת לפי היתדות."

אם התנהגות של האיש הפתיעה את

האיכר, הרי שתשובתו הפתיעה אותו עוד יותר. הוא החליט לעקוב אחריו ולראות מה הוא יעשה.

בבוקר קם האיכר מוקדם וראה שהשכיר שלו יוצא לשדה. כשהגיע לחלקה הוציא את היתד מהאדמה ושם אותה לאפו. הוא נענע את ראשו לשלילה ושם את היתד חזרה באדמה. הוא המשיך לחלקות האחרות ובכל אחת בדק את היתדות, נענע בראשו וחזר הביתה. לקראת ערב יצא שוב לשדות ושוב בדק את היתדות, נענע בראשו ושם אותן חזרה.

למחרת בבוקר הוא יצא לשדה בפעם שלישית. כשהגיע ליתד הראשונה הוציא אותה מאדמה ושם שוב אל אפו, כמו בימים הקודמים. אבל הפעם זרק את היתד ורץ מהר הביתה.

הוא הוציא את הסוסים עם רתמות ועם המחרשה, חזר לשדות והתחיל לעבוד במהירות כזו שבערב לא נשארה פיסת

שדה שלא נחרשה ונזרעה. כשהאיכר ראה זאת שמח מאוד, כי עבודתו הסתיימה עוד לפני ששכניו גמרו עם שדותיהם.

השכיר היה תמיד מוכן לעשות יפה ומהר את הכל שהאיכר ביקש והם הסתדרו יפה מאוד עד זמן הקציר. אזי אמר האיכר שהגיע זמן לקצור את התבואה. אך השכיר שלו בדק ואמר "לא, היא עוד לא יבשה מספיק", אך אחרי יומיים בדק שוב ואמר שכעת היא מוכנה.

"אם כך" אמר האיכר "נתחיל בקציר." "אבל לא לפני שאקח את המגיע לי" אמר השכיר.

הוא הלך לחורשה והביא משם חבל חזק ומפותל. הוא שם אותו על הארץ והתחיל להעמיס עליו את השיבולים. שם קבוצת שיבולים אחת אחרי שניה עד שכמעט ולא נשארה תבואה בשדה.

האיכר שאל מה פירוש הדבר והאיש אמר

"הרי שהסכמנו שאקבל כמה שאוכל לשאת
על גבי." הוא קשר את השיבולים בחבל
והרים את החבילה הגדולה.
האיכר ראה שהוא עלול להפסיד את הכל
הרים עיניו לשמיים וקרא
"אלי, אלי"
"במרץ חרשתי"
"במרץ שדדתי"
"במרץ זרעתי"
"אתה שנתת לי לעשות זאת, אל תיתן
שייקחו ממני את כל היבול."
החבל נקרע מיד ברעש שהרעיד את כל
הסביבה. התבואה נשפכה כולה בשדה
והשכיר נעלם כמו רוח רע ולא ראו אותו
יותר.